
ÖRÖMMONDÓ

A ZUGLÓI REFORMÁTUS GYÜLEKEZET LAPJA

2009. 1. szám

A karácsony öröme

„Amikor meglátták a csillagot, igen nagy volt az örömük. Bementek a házba, meglátták a gyermeket anyjával, Máriával, és leborulva imádták Őt.” (Mt. 2: 10–11)

Karácsony küszöbén kicsi és nagy, gyermek és felnőtt az önfelelt öröm tisztasága után vágyódik. Szeretetre éhes-, megértés és vigasztalás után kiáltó életünk azt a mennyei örömet igényli, ami a Jézust látók szívét betöltötte egykor.

Ady Endre, édesanyjának ajánlott soraiban olyan megrázó szépséggel ragadta meg a mennyei boldogság olthatatlan vágyát:

„De jó volna tiszta szívből

– Úgy, mint régen –

Fohászzkodni,

De jó volna megnyugodni.

De jó volna mindent, mindent

Elfeledni,

De jó volna játszadozó

Gyermek lenni.

Igaz hittel, gyermek szívvel

A világgal

Kibékülni,

Szeretemben üdvözülni.”

(Ady Endre: Karácsony)

Aki ma „igaz hittel” és reménykedő „gyermek szívvel” közelít a betlehemi jászolbölcsőhöz: az tudja, **hogy igazi ünnepe annak lehet, aki a karácsony egyetlen ajándékával, Jézussal találkozik!** E találkozás nélkül csupán az emberi szeretet ünneplése, az evés-ivás, kikapcsolódás alkalma lehet az előttünk álló néhány nap. Aki azonban az Ünnepelet köszönti, Őt imádjá; annak reménysége van! Mert ugyanazt élheti át, amit a betlehemi pásztorok és a napkeleti bölcsek: hogy semmihez sem fogható mennyei öröm tölti be az életét.

Vajon hogyan és miért keresi Őt a ma élő ember? Nos, mindig voltak és körülöttünk is élnek olyanok, akik azért keresték Őt, hogy Júdáshoz hasonlóan az alkalmas pillanatban elárulják; vagy

mint egykori ellenségei: gúnyt űznek Belőle. Esetleg, mint a parancsszóra cselekvő római katonák: azért keresik, hogy kivont karddal harcoljanak ellene; hogy megöljék Őt a köztudatban, a hívő emberek lelkében...

Öröme éhes szívvel, mi másért és másképp keressük Őt! **Azért és úgy, ahogyan az angyali szózatra figyelő pásztorok tették!** Akik szegénységük ellenére, képesek voltak a nyájukat másra hagyni; csak azért, hogy az angyalok indításának engedelmeskedjenek. Akik páratlan alázattal, mélységes hódolattal tették tiszteletüket a jászolbölcsőnél. Vajon ennyire fontos-e számunkra Jézus? Miközben a körülöttünk élők többsége csupán a saját gyarló emberi szeretetét ünnepli, mi Előtte hódolunk-e?

A pásztorok karácsonya nem a csodálkozással végződött! – Hanem hazatértek és azok előtt vállalták fel a Jézussal való találkozást, akik között éltek. Azt olvassuk a karácsonyi történetben, hogy nem szégyelltek, hanem hazatérve mindenkinek elhirdették, amit láttak és hallottak.

Lesz-e idén ilyen hatása a mi Jézussal való találkozásunknak? Keresünk-e, és találunk-e valakit, akivel megosztjuk a mi karácsonyi örömünket? Akivel együtt tudunk gyönyörködni karácsony legnagyobb ajándékában, Jézusban? Az igazi öröm mindig társakat keres. Válasszuk a gyógyulásnak ezt a lehetőségét! Mert az örvendező ember sohasem lehet magányos!

Keressük Jézust azért és úgy, ahogyan a napkeleti bölcsek tették! Ezek a távolról érkezett, tanult emberek *nem tartották rangon alulinak vagy nevetésesnek azt, hogy egy gyermek előtt hódoljanak.* Az evangélista így fogalmaz: mihelyst megérkeztek, „meglátták a gyermeket anyjával, Máriával és leborulva imádták Őt.” Ott, a hatalmas nyomorúságban, a szegényes istállóban nem a körülményeket, nem a „cso-magolást” figyelték, hanem magát az

Ajándékot látták meg. A szívükkel láttak! Megértették, hogy mire képes az Isten szeretete. Arra, hogy felvállalja az emberlét minden terhét: hogy egyszülött Fiát a földi halandó kezébe adja.

Csak ebben a megrendült imádatban, ebben az őszinte térdre borulásban születhet meg a csendesség, a békesség; az „igaz hittel és gyermek szívvel” átélt valódi öröm. Bárcsak azért keresnénk Őt, hogy leboruljunk Előtte! És aranyunk, tömjénünk, mirrhánk nem lévén azt ajánlanánk föl neki, amink van: önmagunkat, bűnös szívünket...

És hogy miért érdemes keresnünk Őt? Nos, nem neki; hanem nekünk van szükségünk erre. A bölcsek története azzal végződik, hogy a Jézussal való találkozás után *más úton tértek vissza a hazájukba.* Nem félték már Heródes király fenyegetésétől, mert a szívük királya Jézus lett. Nos, EZ a Jézussal való találkozás áldott ajándéka: hogy MÁS utat kapunk, s közben mi magunk MÁS emberekké válunk.

A Vele való találkozás pedig sohasem öncélú, hanem mindig a másik életre kiható áldás. Ha a Krisztus indulata uralkodik bennünk, akkor krisztusivá válnak a szavaink, a tetteink is. Így lehet az életünk **ÖRÖK KARÁCSONY!**

Az Ige erre figyelmeztet: „*Keressétek Őt, amíg megtalálható!*” Az elhatározás személyre szabott, de az odajutás közösségi esemény! Magányos karácsonyi látogatóról ugyanis nem írnak az evangéliumok.

Öröme Vágyó Szeretett Zuglói Testvéreink! Jöjjetek hát, és keressük Őt együtt! Mert a karácsonyi történet arról beszél, hogy Jézusnál mindenkinek helye van!

Karácsony egyetlen ajándéka, a megtalált Jézus jelenléte tegye számunkra áldottá és örömtelivé az ünnepet!

Ámen.

Szőke János és Szőke Noémi
lelkipásztorok

Bemutató Igehirdetés

L: Márk 2, 1-12

T: Márk 2, 5

Az Isteni kegyelem győzelmét hirdeti mai Igénk. Urunk véren szerzett legdrágább ajándékára mutat, amiről Bódás János, református lelkész-költőnk így vall:

Úgy megyünk a jövő felé, akárha Sötétbe lépénk... De örvény, verem Felett, – jó tudni –, védőn alánk tárja Hűséges karjait a kegyelem.

Öröm, bánat, élet, halál, akármi Jöhet, a szívem mégse nyugtalan, Tudom: „Kik Istent szeretik, azoknak Minden javukra van.”

Megváltónk ma azt mutatja meg nekünk, hogy Ő a „mindennel” együtt fogad el; egyszerre kínál bűnbocsánatot és gyógyulást számunkra.

Úgy tegyünk ma elé „mindent”: hálánkat, keresztyűnk, imádságunkat; hogy közben igyekezzünk őszinte választ keresni a mai üzenet nyomán megfogalmazott kérdésekre:

**Kinek látjuk az Őr Jézust,
és mit várunk Tőle?**

**Kinek lát Ő minket
és mit vár tőlünk?**

A béna gyógyulásának története a Szabadítóra mutató, sok szereplős esemény. Háromszorosan is lejegyzett történet ez, amely mégis csupán egyetlen személy: a Jézus nevét örökíti meg. A jelen lévő névtelensége is ajándék lehet a számunkra, mert így válik lehetővé az, hogy ez az esemény rólad és rólam is szóljon, személyes üzenetünké váljon.

**KIT LÁTTAK AKKOR
AZ EMBEREK JÉZUSBAN,
ÉS MIT VÁRTAK TŐLE?**

Márk evangélista e történetet Jézus Messiási működésének a kezdetére teszi. Csupán egyetlen rész előzi meg a leírtakat, és máris a Galilea-szerte **ismert és keresett Jézus áll előttünk.** A Csodatevő, akinek útját a sok-sok gyógyult élet hálája kíséri. Tisztelt és mégis félreismert Ember Fia Ő, aki nemrég csöndes keserűséggel erre kérte Simont és a vele

levőket: „*Menjünk máshova, a szomszédos helységekbe, hogy ott is hirdessem az Igét, mert azért jöttem.*” (1:38)

Ezzel a szándékkal, titokban érkezik Kappernaumba. Hamarosan azonban nagy tömeg veszi körül. És ő abban a házban, ahol otthont adnak neki; hirdetni kezdi az Igét. A legtöbben a Csodatevőt, mások az Ördögűzőt, vagy éppen a Tanítót látták benne. A hivatalból megjelenő írástudók inkább ez utóbira voltak kíváncsiak. Jézus azonban nem az elvárásokhoz igazodik, hanem azt ajándékozza, amire a legnagyobb szükségük van.

Az evangélium eredeti szövegéből ugyanis kiderül, hogy abban a kappernaumi házban nem a tanító, nem is a prédikátor, hanem **a megtérésre hívó Isten volt jelen.** Nemcsak az otthont adó házba, hanem a bűnbánatra, a megújulásra kész szívekbe várt bebocsátást.

Az istentisztelet közben egészen váratlan esemény történt. Négy ember az agyaggal rögzített nádtetőt megbontva, leengedte béna társát Jézus elé. AZ IGÉT HALLGATÓ GYŰLEKEZET egyszerűen EGY MAGATEHETETLEN EMBERT LÁTOTT, akinek a nyomorúsága szavak nélkül is Jézusért kiáltott. Nem háborodtak fel a tetőrongáláson, nem zúgolódnak a nyakukba hulló törmelék miatt sem. Mindenki a gyógyító, csodatevő szóra várt.

JÉZUS AZONBAN NEMCSAK AZ ELŐTTE FEKVŐ BETEGET LÁTTA. Hanem még mielőtt kimondaná azt, amit senki sem várt, ezt olvassuk: „*Látva a hitüket, így szólt a bédához.*” A tetőn reménykedő négy ember **hitére** figyelt. A bűnbocsánat, a gyógyítás ajándékával: az ő szeretetben megnyilvánuló hitükre válaszol.

Hiszem és vallom, hogy az ajándékba kapott valódi **hit sohasem látzani, hanem láttatni akar: mert Krisztusra mutat!** Az élő hit mindig

cselekvő hit. Ha elvégezte szolgálatát – miként a tetőn reménykedők – tud a háttérben is maradni.

Olyan lelkes odaadással énekeljük mindig, hogy „*Hinni taníts Uram, kérni taníts*”... Ám a hétköznapi istentiszteletében vajon élünk-e az énekekben elkért drága ajándékkal? Miben nyilvánul meg, vajon látható-e, másokat építő-e a mi hitünk?

Az igaz hit mindig rátalál arra, akinek a szeretetre a legnagyobb szüksége van. Van-e ilyen látásunk? Személyesen, vagy az imádságunk karjain hoztunk-e valakit – akár csak e mai istentiszteletre is - Krisztus elé? Meglátjuk-e, észrevesszük-e a kiszolgáltatottat? A felebarátot, akit Jézus talán már régen, vagy a közelmúltban bízott a szívünk szeretetére? Ő azt mondta az övéinek: Talán van közöttünk **valaki**, aki azt gondolja: „*ugyan miért is vinne ő bárkit is Jézus elé, amikor rá sem figyel senki...*”

Megvallom előttem, hogy volt olyan időszaka az én életemnek is, amikor ugyanígy vélekedtem. Ám miután az én Krisztusom megállított a magam tékozló fiú útján, és bocsánatával ajándékozott meg, magam is bocsánatból élő emberré váltam.

Mai igénk üzenete nyomán pedig csak hálát tudok adni azokért a hitből fakadó, kitartó imádságokért; amelyekkel az édesanyám és a nagyszüleim szeretete engem is odatett Jézus elé.

Hányan emlékezhetnek hálával **köztetek is a tetőket bontogató hit** érettük hozott áldozatára! Az ellenkezést, a kételkedést, a félelmet, a megannyi akadályt leküzdő: mindent elfedező, **cselekvő szeretetre!**

Mindnyájunkat a magasból személyesen lenyúló kéz emelt fel. Azok még inkább bizonyoságot tehetnek erről, akiknek nem adatott imádkozó családi háttér: Igen, Szabadítónk maga keresett meg és tartott meg mindnyájunkat, *hogy el ne vesszünk, hanem örök életünk legyen!*

Az Ő bűnbocsátó kegyelme azonban mindnyájunkat kötelez. Urunk mindenkit azért hívott el, hogy küldötté tegyen. Egymás szeretetére bíz bennünket. A nekünk ajándékozottak, a hitben testvérek, a szomszédunk, a munkatársunk, az utunkba vezéreltek felé mutat utat. Rangok, címek, és tisztiságok nélkül: embert az ember hitből fakadó szeretetébe ajánl. Az Ő új parancsolata szerint: „*Ahogy én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.*”

Szóljon ez az üzenet a zuglói gyülekezet egészének is! Az a szeretet teljes hit ugyanis, amit Jézus lát, KÖZÖSSÉGET FORMÁLÓ HIT VOLT. A beteget a Megváltóhoz segítő négy ember egy akaraton tudott lenni. Ha mi sem látszani, hanem láttatni szeretnénk, Jézus gyógyító kegyelmére mutatni; akkor megannyi sebből vérző egyéni és gyülekezeti életünk gyógyulásának is ilyen áldott útja lehet. Miközben a társ sorsát hordozták a szeretetükben, aközben ők maguk is a kegyelem részeseivé, megajándékozott emberekké váltak.

Tudom, hogy milyen gyakran érezzük azt, hogy megfáradtunk, megfogyatkozott az erőnk, meggyengült a hitünk. Sőt, talán olyan is van közöttünk, aki úgy érzi, hogy most már sajnos, ő az, aki mások segítségére szorul. A magatehetetlen betegben önmagára ismer! Nem tudom, ki hogyan érez; de hadd mutassak alázattal ismét Jézusra! Emlékezzünk EGYÜTT az Ő *mindent megelőző szeretetére!*

A sorok között mai Igenkben is ott él ez a szeretet. Mert még mielőtt bárki is tudott volna a béna érkezéséről; a megtérésre hívó Jézus már ott van a házban. Várja őt! A gyülekezetnek hirdetett, a számára személy szerint elkészített KEGYELEMMEL várja őt.

EZÉRT mondja lehajló szeretettel azt, amit a jelenlévők közül senki sem várt: „*Fiam, megbocsáttattak a te bűneid!*”

Gondoljunk csak bele, hogy a betegnek hirtelen milyen nehéz lehetett feloldoznia Jézus szavait. Hogy először

mást kapott, mint amit várt. Nem tudjuk, hogy a végtelen hosszúnak tűnő percek alatt mi zajlott le benne...

Biztos, hogy a jelenlévő közül is sokakban felmerült a kérdés, hogy „ugyan, mit ér a beteg a bűnbocsánattal, ha továbbra sem tud járni?” Nem téved Jézus? Nem gyógyítania kellene inkább?

Mennyire hasonlóan gondolkodunk mi is! Mi mindent várunk ezerszer inkább Urunktól, mint a bűneink bocsánatát!

Segítségére a legtöbbször nem a bűn-kérdés megoldásában tartunk igényt, hanem evilági igényeink kielégítésében, gondjaink megoldásában, elrontott emberi kapcsolataink helyreállításában. Pedig: a legnagyobb dolog a világon az, hogy Isten hajlandó megbocsátani neked is és nekem is!

Az egész gyülekezetet, sőt, az írástudókat is azzal szembesíti Jézus, hogy *az Ő személyében a megtérésre hívó Isten van jelen!* Ezért a bűnbocsánat az első az általa adott teljes gyógyulás sorrendjében.

Mindnyájunkat megkereső és megmentő Krisztusunk sohasem csupán egy beteg testrészt szeretne gyógyítani, hanem *az egész ember* Istennel való kapcsolatát akarja helyreállítani! Gyógyítása az emberi élet külső, testi oldalát hozza rendbe. Bocsánata az emberi nyomorúság gyökeréig nyúl le, és ott ad gyógyulást. Ő az egész ember Szabadítója kíván lenni.

Mert Ő AZT LÁTJA MEGBENNED ÉS BENNEM IS, AKIVÉ ISTEN KEGYELME TEHET MINKET.

Kicsoda számunkra Jézus? Kérjük-e, várjuk-e, és elfogadjuk-e az általa felkínált teljes gyógyulást? Mert felkelni és biztos léptekkel továbbindulni csak így lehetséges!

A Kappernaumi házban egykor nem csak a cselekvő hit többletét, és a béna ember belső nyomorúságát tartotta számon; hanem látta az írástudók szívének gonosz szándékát is. Tudta, hogy a megtérésre hívó szó nem ért el a szívükig. Nem látták meg Benne a kegyelem forrását. Nem

tudtak elszakadni az általános vallási nézettől, amelyik még a Messiástól sem várt bűnbocsánatot. Ezért vádolják magukban istenkáromlással. Ime, az Ő életük is Szabadító után kiálthattott volna. Ám gyógyulásuk akadály a saját kevélységük, önhitt vallásoskodásuk lett.

Vigyázzunk! A Krisztus-látásunk azonnal megváltozik, ha lelkiileg egészségesnek tartjuk magunkat. Az egészséges nem vágyik gyógyulásra, és nem lesz szüksége orvosra sem. Az áldott Orvos mondta: „*Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket.*”

Megkereső és megtartó szeretetével a béna testi gyógyítását jellé teszi az egész gyülekezet számára.

Megtörténik a várva várt csoda: *A beteg felkelt, vette az ágát és kiment mindenki szeme láttára.*

Jézus bocsánata ma is olyan ERŐ, amely talpra tudja állítani az embert, és képessé teszi arra, hogy hazatérve új életet kezdjen!

Erre a bocsánatból nyert erőre van szükséged neked és nekem, a mi gyülekezetünknek, a mi hazánknak, magyar népünknek, nemzetünknek is! Vajon nem azért veszíti-e hitelét az adott szó, nem azért rémít-e a céltalanság, nem azért fogy-e a maradék reménység; mert kicsiben és nagyban csak a megoldást, csak a csodát várjuk – és a Kegyelmes Krisztust és az Ő bocsánatát?

Ahol elfogadják az Ő kegyelmét, OTT ÚJRA KEZDŐDIK AZ ÉLET! Ott az történik, amiről az Igében olvasunk: *Ámulatba estek mind, dicsőítették az Istent, és ezt mondták: „Ilyet még sohasem láttunk!”*

*Zengj hát az Úrnak, s járd az utat,
Mit éppen neked Ő adott.
A mennyből gazdag áldást juttat,
S majd Jézus ad szép, új napot.
Ki Benne bíz és remél,
Az mindörökké Véle él.*

ÁMEN.

**Elhangzott: templomunkban,
2009. április 26-án.**

A kisfiú és a betlehemi jászol

A kisfiú nagypapáját látogatta meg. Fafaragó volt az öreg. Éppen egy kis Betlehemben dolgozott. Már jó sok szereplő sorakozott készen az asztalon, mikor a kisfiú megérkezett. Odakönyökölt az asztalra, két tenyerére támasztotta fejét.

Hirtelen a kis Betlehem alakjai között érezte magát. Mintha belülről mozgatná valami – belépett az istállóba a kis játékfigurákkal együtt...

Amint az istállóba belépett, rátekinített a jászolban fekvő Gyermekre – és a Gyermek visszanézett rá...

Ekkor hirtelen ijedség fogta el a kisfiút. Könny szökött a szemébe.

– Mi bajod? Miért sírsz? – kérdezte a Krisztus-gyermek.

Szipogva válaszolta a kisfiú:

– Mert semmi ajándékot nem hoztam számodra.

– Pedig szívesen elfogadnék tőled valamit! – szólt a jászolból a Gyermek.

Erre a kisfiú nagyon fellelkesegett: – Mindenem neked adom, amim csak van: a kisvasutam, a festőkészletemet, az új biciklimet!

– Tulajdonképpen – mondta a Kisjézus – valami mást szeretnék kérni tőled: három dolgot.

Szívesen, – vágta rá a kisfiú – de hát mit?

– Add nekem az utolsó házi feladatodat!

A kisfiú elpirult és lecsüggesztette a fejét. Olyan közel bújta a Kisjézus-hoz, hogy amit mond, senki meg ne hallhassa – és ezt suttogta: – Elég-telent kaptam rá!

– Ezért kell nekem! – mondta a Kisjézus. – Mindig hozzám hozd el, ami elégtelenre sikerült.

– És aztán – folytatta a Kisjézus – azt szeretném, ha nekem adnád a tejes bögrédet!

– De épp ma törtem össze! – sópánkodott a kisfiú.

– Éppen ezért akarom, hogy nekem add! – szólt a jászolban fekvő Gyermek. – Hozz el mindent nekem, ami az életedben összetört. Én majd éppé teszem.

– Harmadjára – szólt a Kisjézus – a válaszodat szeretném, amelyet édesanyádnak adtál, mikor megkérdezte, hogyan tört el a tejes bögre.

Ekkor a kisfiú elkezdett sírni. Zokogva mondta: – Édesanyámnak azt mondtam: elejtettem a bögrét. Ez azonban hazugság. Mérgemben vágtam földhöz.

– Látod – szólt a Kisjézus – éppen ezért akarom a válaszodat is. Hozz el mindent nekem, ami rossz az életedben: hazugságaidat, durcáskodásaidat, bűneidet... Újra meg újra meg akarom bocsátani hibáidat. Kézen akarlak fogni és utat akarok mutatni neked.

És a Kisjézus a kisfiúra nevetett... Az pedig csak csak nézett és hallgatott és csodálkozott...

**TE MIT AJÁNDÉKOZOL
AZ ÚR JÉZUSNAK EZEN
A KARÁCSONYON?**

Ady Endre: Karácsony

1.

Harang csendiül,
Ének zendiül,
Messze zsong a hálaének,
Az én kedves kis falumban
Karácsonykor
Magába száll minden lélek.

Minden ember
Szeretettel
Borul földre imádkozni,
Az én kedves kis falumba
A Messiás
Boldogságot szokott hozni.

A templomba
Hosszú sorba
Indulnak el ifjak, vének,
Az én kedves kis falumban
Hálát adnak
A magasság Istenének.

Mintha itt lenn
A nagy Isten
Szent kegyelme sügna, szállna,
Az én kedves, kis falumban
Minden szívben
Csak szeretet lakik máma.

2.

Bántja lelkem a nagy város
Durva zaja,
De jó volna ünnepelni
Oda haza.

De jó volna tiszta szívűből
– Úgy mint régen –
Fohászzkodni,
De jó volna megnyugodni.

De jó volna mindent, mindent,
Elfeledni,
De jó volna játszadozó
Gyermek lenni.
Igaz hittel, gyermek szívvel
A világgal
Kibékülni,
Szeretetlenben üdvözülni.

3.

Ha ez a szép rege
Igaz hitté válna,
Oh de nagy boldogság
Szállna a világra.
Ez a gyarló ember
Ember lenne újra,
Talizmánja lenne
A szomorú útra.
Golgotha nem volna
Ez a földi élet,
Egy erő hatná át
A nagy mindenséget,
Nem volna más vallás,
Nem volna csak ennyi:
Imádni az Istent
És egymást szeretni...
Karácsonyi rege,
Ha valóra válna,
Igazi boldogság
Szállna a világra...

Egy kis teológia

A predestináció és kritikája

Kálvin János
(1509-1564)

Ötszáz évvel ezelőtt született Kálvin János (1509-1564). Egyházunk a Kálvin Emlékevek ünnepségsorozattal emlékezik a reformáció svájci ágának szellemi atyjára, egyházközségünkben pedig előadás hangzott el életéről és munkásságáról. Cikkünkben a predestinációról, vagyis az eleve elrendelésről vallott, sok vitát kiváltó nézeteit tekintjük át a Biblia fényében.

Az eleve elrendelés Kálvin szerint azt jelenti, hogy Isten előre eldöntötte, hogy kik azok, akiket üdvösségre, és kik azok, akiket kárhozatra rendelt. Így ír erről fő művében, az *Institutióban*: „Eleve elrendelésnek pedig az Isten azon örök elhatározását nevezzük, amellyel önmagában elvégezte azt, hogy akarata szerint mi történjék minden egyes emberrel. Isten ugyanis nem egyforma állapotra teremt mindenkit, hanem némelyeket az örök életre, másokat pedig az örök kárhozatra rendelt már

kezdettől fogva. Tehát aszerint, amint ki-kí egyik vagy másik célra rendeltetett, mondjuk azt, hogy az életre, vagy a halálra van elválasztva.” (Inst. 21.5.)

Kálvinnak ez a tézise óriási vívót váltott ki a teológusok körében, és ma is vitatkoznak rajta. Mindazonáltal a vita zsinórmértéke ebben az esetben is a Szentírás kell, hogy legyen. Mit is mond Isten Igéje minderről? Az 1Tim. 2:4-ben azt olvassuk, hogy Isten „azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és eljusson az igazság megismerésére.” Péter apostol pedig azt írja, hogy Isten „nem azt akarja, hogy némelyek elvessezenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen” (2Pt. 3:9). Tehát Kálvin állításával ellentétben Istennek az az örök elhatározása, hogy minden ember üdvözljön. Ennek érdekében küldte el a prófétákat, legvégül pedig egyszülött Fiát, Jézus Krisztust. Mennybemenetele után pedig eljött a Vigasztaló, azaz a Szentlélek. S nekünk, akik nem voltunk tanúi e nagy eseményeknek, rendelkezésünkre áll a Biblia, ahonnan megismerhetjük Istent. Ebben segítségünkre lehetnek a lelkipásztorok és gyülekezetünkbe járó testvéreink is. Láthatjuk tehát, hogy Urunk sokféleképpen gondoskodott arról, hogy megismerhessük Őt.

Mielőtt azonban gyorsan arra a következtetésre jutnánk, hogy Kálvinnak ezt a tézisé az Ige fényében gyorsan el lehet felejtetni, érdemes továbbolvasni erről írt nézeteit. „Mivel pedig az élet szövetsége nem minden embernél hirdettetik egyformán és mivel azoknál is,

akiknek hirdettetik, nem mindig egyforma, vagy ugyanaz az eredmény, ebben a különbségben is az isteni ítéletnek csodálatos mélysége mutatkozik. Kétségtelen dolog ugyanis, hogy ez a különbség is az Isten akaratából eredő örök elválasztást szolgálja.” (Inst. 21.1.) Vagyis bár mennyei Atyánk gondoskodik arról, hogy az embereknek legyen lehetőségük megtérésre, ezekből a lehetőségekből nem mindenki részesül egyformán. A hétköznapi életből néhány példa: nem mindenki születik hívő családban, nem mindenkinek vannak keresztyén ismerősei, barátai, nem mindenkinek adatik olyan lehetőség, hogy lelkészek evangélizáló igehirdetéseit hallgassa. De ha adódik is ilyen lehetőség, különbözünk abban a tekintetben, hogy egy-egy ilyen alkalom mennyire tölti be a szívünket. Tehát az Istennel, az Ő üzenetével való találkozások gyakorisága, és az üzenet befogadási hajlandósága nem rajtunk múlik, hanem az ő kegyelméből, az ő kegyelme által történik.

Ki és hogyan üdvözlhet tehát? Megtudhatjuk a Bibliából: „Kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék” (Ef. 2:8-9). A karácsonyi ajándékozás forogatójában ne feledkezzünk meg erről a felfoghatatlanul értékes ajándékról, amelyet Jézus Krisztus az Ő drága vérében szerzett nekünk! Beszéljünk erről az ajándékról drága Urunk születésnapján, és inkább igyekezzünk Őt ünnepelni, mint saját magunkat!

dr. Nagy Gábor István

Adventi gondolatok

Advent első vasárnapjára megkapják fényfüzereiket a házak, szorgos kezek adventi koszorúkat készítenek, elkerülhetetlenül válik az ajándékok megvásárlása. Eldördül a startpisztoly és megindul a készülődés. Az emberek vásárlási lázban égnek, s ennek még a mai nehéz gazdasági helyzet sem tud megálljt parancsolni.

Még erón felüli hitelek árán is meg kell adni a módját. Aztán majd lesz, ahogy lesz. A médiából reánk zúduló reklámok özöne mind azt sugallja, csak akkor érezheted magad boldognak, ha van érintőképernyős mobilod, LCD televíziód, ha wellness hétvégén veszel részt, ha márkás cipőben vagy ruhában jársz, ha gyerekeidet elkápráztatod a legújabb játékokkal, amit aztán karácsony után a sarokba hajtva találsz.

Az ünnepi asztal roskadozzon, legyen rajta minden, mi szem-szájnak ingere. Hisz itt vannak a jóféle enni-innivalók a világ minden tájáról.

Egy a lényeg, hogy te csak vegyél és vegyél, fogyassz minden áron.

Ez így megy egészen karácsonyestéig. Majd folytatódik tovább, karácsonyfa díszítés a mai trendnek megfelelően (újában már a fekete karácsonyfa is divatba jött). Sütés-főzés, ünneplőbe öltözés, zsörtölődés, majd felhangzik a legújabb cd-lejátszóból a „Mennyből az angyal”, jön az ajándékok kicsomagolása, az öröm vagy a csalódás.

Az ünnepek alatt vendégek özöne, pörge, evés-ivás némi gyomorrontással egybekötte. Lazulás a tévé előtt, hollywoodi szuperprodukciók, agymosó programok vég nélkül. Aztán csend, és marad az üresség.

„Valami nincs sehol” – írta Váci Mihály egyik versében „Jóllakhatsz fuldoklásig a gyönyörökkel, / – az életből hiányzik valami. / Hiába vágysz az emberi teljességre, / – mert az emberből hiányzik valami.” Ha tovább fűzzük a gondolatot, akkor azt mondhatjuk, a karácsonyból hiányzik valami, vagy még inkább: Valaki. Az a Valaki, aki a világ teremtője, fenntartója, aki kétezer éve eljött a világra. Akinek testét öltését évezredekken keresztül várták, s mikor végre eljött az idők teljessége, egy júdeai kisvárosban született meg. Akkor teljesedett be a nyolcszáz éves prófécia: „Mert gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk. Az uralom az Ő vállán lesz, és így

fogják nevezni: Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség fejedelme!” (Ézs. 9:5).

Nem egy egyszerű gyermeket jöttek imádni a napkeleti bölcsek, s nem egy világi uralkodó megjelenését köszöntötték így az angyalok és a pásztorok: „Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békeség, és az emberekhez jóakarát” (Lk. 2:14), hanem az Isten Fiát, „aki megüresítette magát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlónak lett” (Fil. 2:7). József és Mária a Jézus nevet adták neki az Úr angyalának utasítása szerint, mert „Ő szabadítja meg népét a bűneiből” (Mt. 1:21).

Karácsonykor az Ő születésnapjára emlékezünk, és a legtöbb családban azért nem teljes az ünnep, mert nincs jelen az ünnepelt. Van gondosan feldíszített fenyőfa, csillagszóró, megterített asztal, sorban díszlegnek az ajándékok, de Jézus Krisztus nincs jelen az otthonokban. Akkor, kétezer éve sem fogadták be Őt sehol; egy kis istállóban, állatok mellett kellett megszületnie. Manapság pedig nagyon sokan a hideg templomok falai közé számúzik a kisdedet, akit az éjféli szentmisén meg lehet látogatni. Pedig Jézus nem a templomokban szeretne otthonra találni, hanem az emberi szívekben. Egy Silesius Angelus nevű középkori író mondta: „Ha Jézus százszor is megszületne Betlehemben, elvesznél, ha nem születne meg a szívedben.”

De honnan is tudná mindezt a mai ember, akinek évtizedeken keresztül „áldott karácsony” helyett „kellemes ünnepeket” kívántak a „fenyőfa ünnepén”? Mikor a fa alatt nem a „Csendes éj”-t, hanem a „Kis karácsony, nagy karácsony” kezdetű dalt énekelték.

Vagy honnan tudná az az ember, aki csak a szeretet ünnepéről hall, akinek meggyőződése az, hogy ezen a napon az embert kell ünnepelni? Pedig szó sincs arról, hogy az emberi szeretetet, jóságot ünnepelnénk, hiszen éppen azért jött el Jézus a világba, hogy az emberi bűntől és gonoszagtól váltson meg bennünket. Nincs okunk magunkat magasztalni, hiszen a karácsony az ember csődjét jelenti, azt, hogy olyan távol kerültünk Urunktól, Teremtőnkől, hogy Fiát kellett elküldenie értünk. Ha a karácsony a szeretet ünnepe, akkor az isteni szeretet ünnepe, Aki „úgy szerette... a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn. 3:16).

Ha ezekről a tényekről megfeledezünk, önmagunkat csapjuk be. Karácsonyunk teljes csak úgy lehet, ha szívünkben jelen van Jézus Krisztus szeretete, s az ő jelenléte járja át családunkat.

*Gyügyei Attila
a gyügyei református egyházközség
presbitere*

TERÍTETT ASZTAL

Mindannyian szeretünk születésnapot ünnepelni. Ilyenkor körbeüljük az asztalt, amelyet különös gondnal terítünk meg. Nincs ez másként Krisztus Urunknak áldott születésnapján sem.

Ilyenkor együtt a család, s a karácsonyi vacsorával, annak találásával minden háziasszony szeret kitenni magáért. Ilyenkor előkerül a dédi féltve őrzött damasztabrosza, a nagymamától megmaradt tálak. Ma már nemigen van otthon külön ünnepi étkezés, de sokféle ötlettel tehetjük különlegessé a vacsoraasztalt. Beszerezhetünk színes mintás szalvétát, amely passzol a tányér színéhez vagy a terítő mintájához. Készíthetünk asztali díszet tobozból, gyertyából, fenyőgallyból angolosan; tehetünk vázába vegyes fagyöngycsokrot, egy szál megfelelő színű gyertyát egy fenyőágacskaival. Vigyázzunk, ne díszítsük túl az asztalt! Nem praktikus, ha sok helyet foglal, és tártologatáskor csak aggságot okoz. Egy „ütős” dísz az asztalon, az üvegnemű csillogása, a porcelánok ragyogó tisztasága, a fenyőillat, a szalvéták, terítők összhangja megadja az alkalom méltóságát.

A karácsonyi asztalra minden családnál más és más menü kerül. Ez mindenütt a saját hagyományokon múlik. A lényeg a hagyományon van, amely apró, de igen fontos összetartója az ünnepnek. Mindig így volt, jövőre is így lesz. Előre tudjuk, számítunk rá, s a jövő reményében elégedetten állunk fel az asztaltól. A közösen elmondott asztali áldás, a gyertyák fényei, az étkek párája, amely keveredik a fenyő illatával ajándékként, emlékként egész évben elkísér minket, hogy az Jézus Urunk következő születésnapján ismét valósággá váljon.

Szűcsné Aczél Júlia, presbiter

A kőtáblák árnyékában

Hetedik parancsolat

„Ne paráználkodj”
(2Móz 20:14)

Isten parancsolatainak sorában, a hetedikhez érkeztünk. Tudjuk, hogy az első négy Ige Isten és az ember kapcsolatát szabályozza, a következő hat pedig az emberek egymással való kapcsolatát hivatott egyensúlyban tartani. A föld lakossága talán Istennek a hetedik parancsa ellen vét a legtöbbször, ami abból is adódik, hogy ez az Ige eltérően a többitől, most Istennel való kapcsolatunkra is visszamutat.

Hisszük és valljuk, hogy Isten teremtette az eget és a földet. A láthatatlanból láthatót, a sötétségből világosságot, az élettelenből élő világot hozott létre. Az ember élete is Istentől kapott ajándék. Isten az emberrel való kapcsolatát a vőlegény és a menyasszony közötti szereteten és hűségen alapuló, az élet minden területére kiterjedő, kizárólagos kapcsolatnak tekinti. Ezért, ha az ember más isten, vagy istenek felé nyit lelki ablakot, vagy idegen isteneknek áldoz, (pl. okkultizmus, természetgyógyászat, jóslás, más vallások, stb.) megcsalja élete egyetlen ajándékozóját és megtartóját. Elpártol tőle, nem Ő érdekli, nem figyel Rá, nem veszi komolyan. Ezzel ellene fordul amit „vőlegénye” paráznaságnak minősít. Azt pedig ma már minden keresztyén tudja, hogy ha Isten ellen fordul, bűnt követ el Vele szemben. A bűn pedig büntetést von maga után.

A keresztyén jegyespár Isten ajándékának tekinti jegyesét. Érdek nélkül szeretik egymást és készek arra, hogy a házasságkötés után házastársukat a szereteten és hűségen alapuló, az élet minden területére kiterjedő és kizárólagos odaadásukkal vegyék körül, tegyék boldoggá. Úgy, mint ahogy Isten szereti és teszi boldoggá

az embert. A házasságot Isten is igentli, sőt megáldja és elvárja, hogy szentül és örömmel szolgálva egymásnak, a családnak és a gyülekezetnek, éljék a felek házasesetüket. A keresztyén házasság magát Istent kell, hogy tükrözze, képviselje.

Ősi ellenségünk is azért támadja a házasságot, mert nehezíteni akarja Isten országának épülését. Így az ember ki van téve annak a rossznak, amit a házaseslet napról-napra felszínre hoz. Pl. a szürke hétköznapokat „taposómalomnak” éli meg, aggódik a jövő miatt (pénzügyi válság, recesszió, munkahelyi, családi és egyéb problémák), nincs benne „boldogság”. De ha valaki a nagy szürkeségben is tudja tisztelni társában Isten ajándékát, tud imádkozni érte és a család többi tagjáért, figyeli a belpolitikai, gazdasági változásokat, logikusan gondolkodik, észrevételeit megvitatja másokkal, meglátja és örül a kicsi, de jó dolgoknak is, a szürkéből színes, kellemes napok válhatnak. A csüggedés, a bizonytalanság, a kilátástalanság, a félelem, az agresszió nem Istentől származnak. Vannak olyan helyzetek is, amikor a házasesfél túlterhelt, fáradt és türelmetlen párjával. Ilyenkor könnyen sérül a lélek, azután elindulnak a gondolatok a házasság védőburkán át a világi megoldások felé. Majd egy „másiktól” megkapja azt, amire vágyik, amit már olyan régen nem is remélhet. Ilyen helyzetekben ősi ellenségünk sem rest, és igyekszik olyan kísértésekkel próbálkozni, ami idáig hiányként volt jelen házasságunkban. (Biztonságérzet a nőknél, fontosságérzet a férfiaknál, stb.). A kísértések kb. 80%-át a másik nem iránti vonzódás teszi ki. Pedig minden keresztyén ember tudja, hogy ezt a vonzódást Isten az egyetlen,

Tőle ajándékba kapott házastársunk iránt látja szentnek. Minden, ami ezen túlmegy, a kísértő munkája és az ember gyengesége. Paráznaságnak hívják. Ha a keresztyén enged, könnyen elbukik és talán helyrehozhatatlan bajt okoz.

Mennyei Atyánk minden élethelyzetben a megbocsátásra hívja fel a figyelmet! Hiszen a vétkesnek is éppúgy, mint a vétlennek, Ő bocsátotta meg a bűneit, így elvárhatja, hogy az ember is bocsássa meg az ellene elkövetett bűnt.

Mindez azért lehetséges, mert van Valaki, Aki szent és igaz, mint maga Isten. Elvállalta, hogy bűneinket magára veszi, és elszámol velük az Egy Élő Igaz Istennek. Mielőtt ezt megtette volna, állhatatosan tanította és gyógyította az embereket. Képviselte Mennyei Édesatyánkat úgy a láthatatlan, mint a látható világban. Hívott, megbocsátott, megigazított, erőt adott a jövőhöz. Amikor eljött a nap, kiállt értünk, bűnösökért, és emelt fővel tűrte a megaláztatást, kínzást és szenvedést a kereszten. Isten úgy szerette Őt, hogy három nap múlva feltámasztotta a halottak közül.

Ő Jézus Krisztus, a Mindenható Élő Isten Fia.

Tehát ne tegyük hiábavalóvá a kegyelmet, amellyel megáldott benünket, akár házasságban élünk, akár nem!

Az Úr Jézus Krisztus adjon erőt a kísértések idején mindnyájunknak, hogy meg tudjunk maradni a helyes úton!

*Szeretettel közreadja:
Orbán Tamás
presbíter,
missziói bizottsági tag*

Missziói szolgálat az Uzsoki utcai kórházban

2008. januári keltezéssel kaptam kézhez Szloboda József akkor még megbízott nagytiszteletű úr megbízólevelét, amelyben az állt, hogy minden hónap második vasárnapján az Uzsoki utcai kórházban betegeket látogathatok, és igeszolgálatot végezhetek. Ez a mai napig Isten áldásával így történik.

Nagyon nagy megtiszteltetés és adomány számomra, hogy az Úr munkatársa lehetek. Minden alkalommal kérem a Mindenhatót, hogy ilyenkor legalább csak egy embert megvigasztalhassak. Volt olyan alkalom, hogy egy egész kórteremnyi léleknek beszélhettem a mi Urunk csodálatos munkájáról. Úgy érzem, hogy ez egy nemes, de egyben felelősségteljes tevékenység is. Hálás a szívem, hogy én, aki 2006. május 31-én egy súlyos hasi műtéten estem át egy „gyilkos kór” következményeként, saját, személyes példámon keresztül végezhetem e missziói szolgálatot, és vigasztaló szavakat mondhatok a betegágyaknál.

Kétoldali rosszindulatú petefészek-

daganatot diagnosztizáltak nálam. Ez egy hosszú harc, amit végig kell harcolni, és ehhez adja Mindenható Urunk a határtalan erőt és kitartást. Minden egyes kemoterápiás kezelés előtt a következő Igével csuktam be a bejáratú ajtómat magam mögött: „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem!” (Fil. 4:13). Az Ő erejével az utolsó kezelést is kibírtam, amely az év július 28-ával véget ért. Csodálatos dolog és Krisztus kegyelmi ajándékának tartom, hogy visszafejlődés, azaz javulás állt be az állapotomban.

Szeretném egy megható élményemet megosztani a testvérekkel, amelyet a kórházi szolgálat egyik alkalmával éltem át. A nőgyógyászati osztályt kerestem fel. Az egész osztályon egy 92 éves néni igényelte csak vigasztaló szavaimat. (Ilyenkor sem csüggedek el, jó egészséget és mielőbbi teljes gyógyulást kívánok, és Isten áldását kérem a betegek életére.) A néni nagyon szomorú volt, hogy ilyen idős korban is lehet nőgyógyászati problémája. Személyes példámat megosz-

tottam vele. Vigasztalásul Volf Péter Ave Mariáját és Túrmezei Erzsébet: Köszönöm a hangot című költeményét mondtam el neki. Látogatásom végén mindketten könnyeztünk a meghatottságtól. Ilyenkor mindig az jut eszembe: aki mást vigasztal, maga is megvigasztalódik.

Minden egyes látogatásom alkalmával a kórteremben lévő betegeknek vigasztalást nyújtva a következő Igét adom át: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek” (Mt. 11:28).

Végezetül úgy gondolom, hogy mindannyiunk számára példaértékű az alábbi csodálatos költemény, amely ismeretlen szerző műve.

*Boldogságunk nem attól függ,
ami körülöttünk van,
Hanem attól függ, ami bennünk van.
Nem attól függ amink van,
Hanem attól függ, amik vagyunk.*

Szőnyi Lászlóné

Debreceni emlék

Kedves Testvéreim!

Életem első felét Debrecenben, a kálvinista Rómában éltem le. A Kálvin jubileumi év lezárásához közeledve a reformáció két debreceni emlékére szeretnék néhány sorban beszámolni.

A nagytemplom és a kollégium közötti Emlékkertben található a Gályarabok emlékoszlopa. Története a következő: a bécsi udvar és a katolikus ellenreformáció összehangolt protesztánsüldözést folytatott hazánkban az 1670-es években. Negyvenegy prédikátort gályarabnak hurcoltak el. Az életben maradtak közül húsz lelkészt De Ruyter holland admirális szabadított ki. Egyháztörténeti jelentősége volt, hogy II. János Pál pápa látogatása

során 1991-ben az emlékművet megszentelte.

Az emlékmű maga mészakő obelisz, tetején csillagokkal borított földgömb, az előoldalán gálya, a másik oldalán Biblia, és megtalálhatók rajta a kiszabadított prédikátorok nevei.

A másik nevezetesség ugyanitt található: az úgynevezett lyciumfa, magyar nevén ördögcérnabokor. Természetvédelmi ritkaság. Az alábbi érdekes legenda fűződik a fává nőtt bokorhoz:

A reformáció tisztántúli elterjedésének idején a debreceni prior, Bálint pap áttért az új hitre. A nagyvárad katolikus püspök Ambrus kanonokot küldte Debrecenbe, hogy visszatérítse

a híveket. Nyilvános vitát tartottak. A templomból eltávozva a két pap folytatta a vitatkozást. Ambrus az útszéli lyciumról letört egy ágat, és a földbe szúrta a következő szavak kíséretében: „Akkor lesz ebből a vallásból valami, amikor ez fává nő!” Bálint pap azt válaszolta: „Hát akkor fa leszen belőle!”

A néphit szerint az ág fává nőtt, és azóta is ott virít, és ráfonódott a körülötte elhelyezett vasrácsra.

A református vallás is Debrecenben lett a legvirágzóbb.

*Bényei Miklós írását felhasználva:
Dr. Kovács László
presbiter*

Mint szarvas hús vízforrásra

MINT SZARVAS

Zsolt. 42

Mint szar - vas hús víz - for-rás - ra, úgy szom - ja - zik lel - kem rád.
 Vá - gyó - dom az é - lő Is - ten u - tán, hogy me - hes - sek Iloz - zá.
 Mért csüg - gedsz el, én lel - kem, hisz paj - zsod ő és tá - ma - szod.
 Bízz az Úr - ban, mert kar - ja meg - sza - ba - dít. S há - lá - val ál - do - zol.

Egy olyan énekre szeretném felhívni a figyelmet, amely a hagyományos református énekeskönyvben nem szerepel, de nem lehetetlen, hogy az énekeskönyv valamikori megújításakor bekerüljön. Gyülekezeti ifjúságunk, és más keresztyén felekezetek is már régóta ismerik a 42. zsoltárnak ezt a feldolgozását, amely a mellékelt kottán olvasható. A szerző tudomásom szerint

ismeretlen, de ez nem von le semmit a dallam és az ének szépségéből.

Természetesen a 42. zsoltárnak, mint az egyik legnépszerűbb zsoltárnak, már rengeteg teljes megzenésítése született, hiszen a leelő és szomjazó szarvas képe lírai és könnyen felidézhető példa, talán a 23. zsoltár pásztorképe hasonló hozzá legjobban e vonatkozásban. De a 42. zsoltár olyan átdolgozásából, para-

frázisából is többet találunk, amelyek a zsoltárt nem szó szerint veszik, hanem inkább ihlető Igének tekintik. Ez utóbbiak közé tartozik ez az ének is, amely a zsoltár második és hatodik, illetve tizenkettedik versszakát idézi.

A dallam klasszikus mintákat idéz, nyugodt és egyenletes hangokon vall a szerző hitéről. Az ének két nyolcütetes részből áll, amelyek szintén újabb két részre bonthatóak. A dallam az ismétlődés utáni, harmadik zenei sorban éri el csúcspontját, hogy utána aláhulljon a kezdeti mélységbe. Az ének akkordmenete sem túl bonyolult, érdemes egyszer vele közösségben is megismerkedni.

Az év bármely időszakában, így karácsonykor és adventben is időszerű, hogy Istenhez forduljunk, és Őt olyan szenvedéllyel és kitartással keressük, ahogy a szomjazó vizet kíván. Adja Isten, hogy ez az ünnepünk sokunknak legyen lehetőség a Vele való személyes találkozásra, és az élet vizéből merítésre!

*Kovács Mihály
presbiter, kántor*

Koncertkrónika

Különleges zenei élményben volt része annak a maroknyi(!) közönségnek, akik eljöttek meghallgatni az All the Ages kórus hangversenyét advent első vasárnapján. A kórus és vezetője, Pfeiffer Gyula karnagy-orgonaművész, az Operaház tagja, nem ismeretlen előttünk. Többször szolgálták már nálunk előbb az orgonaaalap javára rendezett hangversenysorozatban, most pedig adventet köszöntendő. Külön érdekesség, hogy a kórus két tagja egyben gyülekezetünknek is tagja. A reggel 8 óras istentiszteleten találkozhatunk velük.

A hangversenyt Szőke Noémi nagytiszteletű asszony igei köszöntője nyitotta meg a 105. zsoltárból vett Igével.

A koncert első részében hallhattunk néhány igen mutatós, rövidebb orgonadarabot Pfeiffer Gyula előadásában. Érezhetően más volt az orgona hangja, nemhiába küzdöttünk a felújításáért

hosszú évekig! Az Úr megáldotta munkánkat, s most hallhattuk gyümölcsét.

Az igazi zenei csemege a műsor „szláv blokkja” volt. Sztravinszkij, Csajkovszkij, Janaček, Dvořák, Hrisztov egyházzenei műveit énekelték igen magas fokon, magával ragadóan az előadók. Különös zenék csendültek fel, olyanok, amelyek füleinknek szokatlanok. Kihallatszik belőlük a szláv dallamvilág mássága. Ezt mindenki meghallja, az is, aki nem tanult zenét, csak ismeri és szereti. Mitől más és különös ez a muzsika? – joggal kérdezhetjük, hiszen írói ugyanannak az Európának a szülőttei, mint Liszt, Schumann vagy Brahms. Bizánc mindennél jobban szerette a színeket, formákat, a pompát, a személytelenül ragyogó díszet. Innen, Bizáncból – kelet felől – indul a keresztyénység zenéje.

Jeruzsálemből, Anthiokiából, Szíriából

kerülnek a dallamok a templomokba. Zsidó, görög, latin néphagyományok nyomán születik meg a keleti keresztyénység zenéje, az ortodox liturgia. Jellemzőjük a dallam szabadon kivirágzó, keleti mágiája, a széles keleti ívformák, a különös és gazdag díszítés. Ez a dallamvilág szövi át századokon keresztül a szláv népek zenéjét. Egyszólamúságuk, amely jellemző a szláv zenére, s ritka többszólamúságuk igencsak eltér a nyugatitól, amelyben mi olyan otthonosan mozgunk. Más a hangrendszerük, más a ritmikájuk. A későbbi szláv szerzők, Sztravinszkij, Csajkovszkij, Dvořák ezt szövik bele a nyugati zenébe, s ettől válik zenéjük jellemzően, egyedien keletivé.

A különleges ízű, hangulatú koncert a Nagytiszteletű asszony áldásmondásával, köszönő szavaival ért véget.

Szűcsné Aczél Júlia

„Akik az Úrban bíznak, erejük megújul”

Beszélgetés gyülekezetünk főgondnokával és feleségével

Dr. Ercsey Zoltán majdnem egy éve tölti be gyülekezetünkben a főgondnoki tisztséget. Sok nehézséggel jár, de sok örömet is ad ez a szolgálat. Erről beszélgetünk vele és feleségével, Ágotával.

– *Mióta jártok a gyülekezetbe és hogyan lettél presbiter, gondnok, majd főgondnok?*

– Mindketten gyerekkorunk óta rendszeresen járunk gyülekezetbe. Egy ifi-találkozón ismerkedtünk meg. Korán tudatosodott bennünk, hogy Jézus Krisztus tulajdonaként, gyermekeiként Isten ügyét kell szolgálnunk. Gyülekezetünk területére tizennégy évvel ezelőtt költöztünk. Templomunkban 1997. március 9-én tettem presbiteri esküt. Akkori igém a 2Móz. 18:25 volt: „Választott Mózes egész Izráelből derék férfiakat, és a nép előljáróivá tette őket ezer, száz, ötven vagy tíz ember fölött”. Előtte több mint 25 évig egy másik gyülekezetben voltam presbiter. Gazdasági gondnokká a 2005/2006. év fordulóján lebonyolított tisztújítás során választottak, majd Nyomárkay professzor úr lemondása után lettem főgondnok.

– *Milyen elfoglaltsággal jár ez a tisztség? Sokan nem tudják, mi a szolgálata a főgondnoknak.*

– A főgondnok a lelkipásztor közvetlen segítő munkatársa, vele együtt gondoskodik az egyházközség vagyonának kezeléséről, az egyházközség épületeinek karbantartásáról, az adminisztratív feladatok (gazdálkodás, pénzügyek, könyvelés, számvitel, alkalmazottak, ingatlanok, adóügyek), a költségvetés és a zárszámadás törvényi előírások szerinti elkészítéséről. A

lelkésszel együtt képviseli az egyházközséget és a lelkész segítőtársa minden, az egyházközség tevékenységi körébe tartozó ügyben és kérdésben, amelyben a lelkész azt szükségesnek tartja. Valójában ide tartozik minden, a teológiai végzettséget igénylő (igehirdetés és egyéb) szolgálat kivételével. Mindez részemről folyamatos jelenlétet, állandó szervezőmunkát jelentett, de a napi igeolvasás állandó megerősítést adott. Ez év nyara óta ez kevesebb időmet veszi igénybe, s ez nemcsak a Szőke lelkész házaspár emberfeletti munkájának köszönhető, hanem annak is, hogy gyülekezetünkben egyre több segítőtárs kerül ki.

– *Hogyan tud ebben segíteni Ágota?*

– „... én és az én házam népe az Urat szolgáljuk” (Józs. 24:15) – ez az Ige vezet minket. Alapvetően egyetértünk abban, hogy a talentumokat azért kaptuk, hogy hűségesen sáfárkodjunk velük. Segít, ha megbeszéljük a dolgokat, sokszor komolyan vitázunk, de a döntés után már szilárdan ugyanazt képviseljük. Egyértelmű, hogy nehéz szó nélkül elviselni az állandó, sokszor kellemetlen időpontokban befutó telefonokat, a rengeteg gyülekezetért eltöltött időt, amely egyébként a családé lenne, az igazságtalan vagy annak érzett támadásokat; az egyenes beszéd, az őszinte szó hiányát. De ez közös erővel és sok imádsággal sokkal könnyebb. Én is mindent megteszek a magam módján a gyülekezet építése érdekében.

– *Az elmúlt évek nagyon nehezek voltak a zuglói gyülekezet számára. Ti nagyon tevékenyen részt*

vettetek a gyülekezet összetartásában, kitartottatok akkor is, amikor nehézségek, próbák sora következett.

– Gyülekezetünk többsége tudja és látta, hogy 2005 óta nehéz időket éltünk. Korábbi, választott lelkészünk – mint azt szakértői vizsgálatok igazolták – hanyagul kezelte az egyházközség ügyeit, súlyos gazdasági mulasztásokat követett el. Ez a tisztújítás idején derült ki. Azzal, hogy helyre kell állítani a törvényességet az egyházközségben, mindenki egyetértett, de a lelkész magatartása megosztotta a presbitériumot. „Forradalom” tört ki akkor, amikor presbitériumunk az egyházi bíróságot kérte fel arra, hogy segítsen a törvényes rendcsinálásban. Ma úgy látom, hogy egyházi vezetőink többnyire magára hagyták Zuglót. Volt lelkészünk kilépett a Magyarországi Református Egyházból és világi bíróságokon indított pereket. Sok probléma, gond, baj, ellentmondások, kritikák, igaztalan vádak és rágalmak, egyházi perek sorozata is volt ez az időszak. Az elején szilárdan elhatároztuk, hogy végig kitartunk, és a családnk is mögöttünk állt. Komolyan vetjük, hogy „erősen álljatok, mozdíthatatlanul, buzgólkodván az Úrnak dolgában...” (1Kor.15:58). Hisszük, hogy Isten ad erőt a ránk bízott feladatok elvégzésére.

– *Hogyan tekintesz vissza arra az időszakra, amikor csak adminisztratív lelkésze volt a gyülekezetnek?*

– Isten iránti hála van a szívemben, hogy gyülekezetünk nem ropant meg, hogy az Úr megtartott és összetartott bennünket. Békét,

nyugalmat adott és rendezte a helyzetet, pásztorot rendelt nekünk. Közben igyekeztünk mindannyian tenni a dolgunkat. Lelkészünk nem lévén az én dolgom volt egyház-
községünk teljes adminisztrációja. A kirendelt adminisztrátor-lelkészt a gyülekezet alig látta, alig ismer-
te, de jól irányította a presbité-
riumot. A gyakorlati tennivalókat nekünk kellett megszerveznünk és elvégeznünk. Voltak presbiterek is, egyháztagok is, akikben köz-
ben fogyott, majd elfogyott az erő és a türelem: elhagytak minket, helyükre nehezen álltak mások. De a presbitérium elhatározásait tettek követték: elindítottuk az orgona felújítását, majd a parókia felújítása következett. Pályázatokat írtunk, támogatási pénzeket nyer-
tünk, vendég-igehirdetőket keres-
tünk és hoztunk, körülnéztünk az országban, ki lehetne majd zuglói lelkipásztor. Munkaszerződéseket, bérleti szerződéseket kötöttünk, visszamenőleg rendeztük ügyein-
ket az adóhatósággal. Folyamatos volt a gyülekezeti munka: nyári táborok, csendeshetek, hittanórák, konfirmáció, igeszolgálatok nem maradtak el, megújult az orgona, gyülekezetünk kérte és várta az Úr által rendelt pásztorát. A gyü-
lekezeti élet rendezése új erőre kapott, amikor gyülekezetünk 27 évig hűséges lelkipásztora, Kovács Mihály lett az új admi-
nisztrátor-lelkész, aki feleségével együtt megfeszített erővel dol-
gozott értünk. Fokozatosan újult meg a presbitérium és egyre több egyháztagunk vállalt feladatokat. Meggyőződésünk, hogy Isten sze-
reti a zuglói gyülekezetet.

– *Hála Istennek, a mostani idő-
szakban is sok örömről számolha-
tunk be. Igen komoly részetek van
abban, hogy most már nyugalom
és béke honol Zugló táján...*

– Hálásak vagyunk a lelkipász-
tor-házaspárért, akik idekerül-
tek, hogy szeressék a zuglóiakat. Óriási energiával és erőfeszítéssel

dolgoznak, féltjük is őket. Zugló
már nem „darázsészek”, egyre
több a jó hír. Elég, ha a honla-
pot megnézzük: óriási tempóban
folyik a gyülekezetépítés, elindult
gyülekezetünk területén az óvodai
hitoktatás, megújult a gyülekezeti
énekkar, van konfirmációs okta-
tás, baba-mama kör, újra indult az
ifi, van felső-tagozatos hittanóra,
újraindult a házaspáros kör, lesz
karácsonyi könyvvásár, adventi
zenés áhítat, gyülekezeti csendes
hétvége Mátraházán. Nemcsak a
parókiát újította fel a gyülekezet,
de elkezdődött a kert rendezése,

a lelkészbeiktatásra a templom-
belső is új díszítést kap – ezen
Gaál János presbitertársunk már
dolgozik –, és végre minden nap
déli 12 órakor szólnak templo-
munk harangjai is.

– *Ha egy Igével kellene üzenne-
tek a gyülekezetnek, mi lenne az?*

– *Egységre kell törekednünk,
tudván azt, hogy „akik az Úrban
bíznak, erejük megújul” (Ézs.
40:31).*

– *Köszönöm a beszélgetést!*

*Hősné Buda Ágnes
presbiter*

Gaál János terveiből

Rövid hír – örömhír

Advent az örömteli, boldog várakozás időszaka.

Várjuk az Ígéret beteljesedését, a Megváltó eljövetelét, a karácsonyi csodát, a betlehemi kisded megszületését: várjuk Jézust.

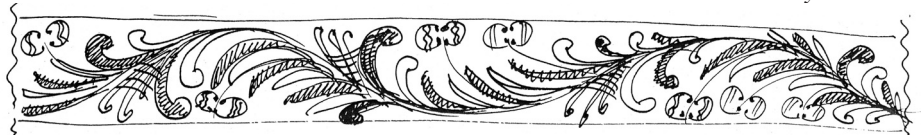
Szeretteinket, a szívünkhöz közelállókat ilyenkor, Karácsony ünnepén, ajándékokkal halmozzuk el, ezért érezzük kötelességünknek egy különös ajándék, egy örömhír közlését, megosztását a „testben és lélekben” meg-
újuló zuglói református gyülekezettel.

Kitartó munka eredményeként templomunk „piacterének” (az úrasztala és környéke) megújulása megvalósulásához közeledik. Reményeink szerint a tavaszi lelkészbeiktatás időpontjában már a zoltáridézetekkel és (rév-
komáromi, vásárhelyi mintakincs ihlette) reneszánsz virágornamentikával díszített festett táblák a rendeltetési helyeiken teszik meghittebbé, melegebbé a templombelsőket.

A tervező és kivitelező presbitertársunk, *Gaál János* nyugalmazott múzeu-
mi főrestaurátor, aki a megújulást ezen ajándékával szeretné segíteni. Életének utóbbi tizenöt esztendeje nem szűkölködik hasonló adományok-
ban, ezért talán nem is meglepő e mostani „szolgálata”. Nem meglepő, hiszen ars poetikája: egy közösséghez tartozás egyúttal a közösségnek tartozást is jelenti, annak a közösségnek, amelytől kapunk, kötelességünk adni, visszaadni. Ezért adott, amit adhatott a maga módján. Magyaroknak és reformátusnak vallja magát, és e tényt nem állapotnak, de érzélem dolgá-
nak tekinti. Érzélem dolgának, amely érzélem a lélekben gyökerezik.

Isten áldását kérjük életére.

Dr. Ercsey Zoltán

Az elmúlt időszak eseményei

Visszaemlékezés a nyári hittantáborra

Nevetés, kacagás, izgalom hangja, barátnők, barátok keresése és a megtalálás öröme hallatszott július 6-án a zuglói gyülekezet Róna utcai bejáratánál. Gyermek és felnőttek népes csoportja várta az indulás percét, nagy-nagy izgalommal. Végre a busz begördült a templom elé, és a sok gyermek vidáman szaladt fel a lépcsőn, gyorsan helyet keresve magának és a barátoknak. Nagytiszteletű Szőke Noémi lelkész bocsátotta útjára a résztvevőket és a szolgáló felnőtteket. Elérkezett az indulás pillanata. Csillogó szemű gyermekcsereggel kanyarodott ki a busz a Róna utcából, és sietett a már megszokott táborozóhelyre.

A táborhelyen a vidám csapatot vendégszerető fogadtatás várta. Még csomagokkal a kézben, csupán az úporát lesöpörve hallgattuk a köszöntő Igét, amely így szólt: „Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeküket, és ne tiltsátok el tőlem őket; mert ilyeneké az Isten országa.” (Mk. 10:14)

Ezután birtokba vettük a tábort. A gyerekek pillanatok alatt felfedezték a környéket: a kis patak, amely a terület közepén szaladt tova, hamar az egyik kedvenc hely lett, de a futballpálya fűvét sem kímélték. Messze szállt a gyermekcsereg hangja, hirdelve a

megérkezés és a szabadon futkosás örömét.

Miután kiszaladgálták magukat és kissé elfáradtak, jóleső érzéssel ültek be a közösségi terembe, ahol megkezdődött a tanítás. E tábor alkalmával Dávid király életéről tanultunk. A gyerekek megtanulták, hogy Dávidnak nemcsak jó döntései és sikerei voltak, hanem helytelen döntései és kudarcai is, Istennek tetsző és nem tetsző tettei is. Kicsit magukra ismerhettek a király élete kapcsán, hiszen senki nem tud mindig helyesen dönteni és Istennek tetsző módon viselkedni, mivel emberek vagyunk és természetünkönél fogva vonzódunk a bűnhöz. A közös tanítás után kisebb csoportokra osztottuk a résztvevőket, és ott családiasabb hangvételben folytathattuk a beszélgetést, valamint az Ige értelmezését. Én a nagyobbakat tanítottam: a kételkedő, ugyanakkor elfogadó és befogadó, valamint kicsit már vagány és nevető kamaszokat. Nem volt könnyű dolgom, hiszen nekik már mindenről van véleményük és mindennek az ellenkezőjét is megpróbálják megmagyarázni. Fontosnak tartottam, hogy interaktívak legyenek a foglalkozások, hiszen így tudom meg, mi van a fejükben a témával kapcsolatban. Ez a módszer jónak bizonyult,

hiszen ahogy bizalmukba fogadtak, egyre többet kérdeztek és egyre több személyes példa is felszínre került, és meg tudtuk vitatni, hogy mi helyes és mi nem. Igyekeztem a mustármagnyi hitet a lehető legmélyebben elplántálni szívükben, hogy a megfelelő időben majd kihajtsjon.

Természetesen nem csak tanítás történt. Változatos programokat kínáltak a tábor lelkes szervezői. A számháború, az esti vetélkedők, kártyaversenyek és beszélgetések is nagy népszerűségnek örvendtek a résztvevők körében. Az ifi csoport pedig abban a kiváltságos helyzetbe került, hogy éjszakai túrán vehetett részt, ahol a dombtetőn megcsodáltuk a csillagképeket, a teliholdat és beszélgethettünk az univerzumról, valamint Isten szeretetéről, amelyet ott, a sötétben, a dombtetőn mindenki érezhetett.

Az utolsó estére mindenki nagy izgalommal készült, hiszen a népszerű „Ki mit tud?” vetélkedőn mindenki bemutathatta rejtett tehetségét, és természetesen mindenki díjazásban részesült.

Rengeteg élménnyel, ajándékkal, új barátokkal és Isten Igéjével szívünkben tértünk haza Budapestre.

*Dr. Nagyné Kórik Mariann
presbiter*

Balatonfenyvesi csendeshét

2009. augusztus 10-15. között gyülekezetünk nyári táborában vettünk részt Balatonfenyvesen. A helyszínt már ismertük, mert tavaly is itt nyaraltunk. Sőt, a hét lelki vezetését ellátó lelkipásztorainkat is ismertük, hiszen egy évvel ezelőtt is ők látták el ezt a feladatot. Mégis, mennyi minden változott azóta! Számomra a legfontosabb az volt, hogy végre van lelkészünk, sőt mindjárt kettő, és minden további változás ennek a fontos ténynek a következménye.

Délelőttönként áhítaton vehettünk részt, ezt követően pedig egy-egy előadást hallgathattunk meg. Így vendégünk volt dr. Szűcs Ferenc professzor (KGRE), Derencsényi Zsuzsanna, valamint a Református Nőszövetség képviselői. Hallhattunk tőlük a vigasztalásról, az idősök szerepéről a gyülekezetben, arról, hogy milyen fontos a gyülekezeti kiskörök szerepe, az, hogy mindenki tartozhasson valahová. A Kálvin-évek jegyében Nagy

Gábor István presbiter előadásában Kálvin életével ismerkedhettünk meg.

A délutánokat általában családi-baráti körben töltöttük a közeli szabadstrandon. Persze zajlottak ping-pong és komoly csocsó-mérkőzések is. Vacsora után pedig esti áhítat zárta a hivatalos programot, majd fakultatív közös éneklés és beszélgetés következett. Egyik este a gyerekek is beszámoltak arról, milyen bibliai történeteket és énekeket tanultak meg.

A hét folyamán egy kedves kis énekfüzet volt a gyülekezet apró-nagyjának kísérője. Igen, a legapróbbaké is, hiszen a lelkészcsalád a legkisebbekre is gondolt. (Három kisfiú anyukájaként elfogult vagyok, nézzék el nekem). Nagyon jó ötlet volt, hogy gyerekeknek való oldalakat is csempészték bele, illetve, hogy ebbe füzetbe gyűjthették (gyűjtötték is szép számmal) a dicséreteket.

Úgy gondolom, ezen a héten nem csak egyszerűen pihentünk vagy feltöltöttünk. Az úgymond kötetlen beszél-

getéseknek (akár éjszakába nyúlóan is) nagyon fontos szerepük volt. Egyrészt abban, hogy jobban megismerjük egymást, másrészt, mert sok-sok ötlet ott merült fel bennünk. Ezek közül több még csak halvány reménynek tűnt, és csak most, pár hónappal később látszik, hogy az Úristen gondoskodott róla: ezekből több legyen. Talán ennek a lapnak az oldalain is találunk erre példát a kedves Testvérek. Balatonfenyvesen még csak álmodoztunk róla, hogy legyen újra gyülekezeti kórusunk, újságunk, házaspáros körünk, és mára megvalósultak.

Reménykedtünk benne, hogy lesz aktívabb gyermekmunka, és azóta jó néhány kerületi óvodában indult hittancsoport, megvalósultak a vasárnapi ovis gyermek-istentiszteletek.

Mindez azonban nem jelenti azt, hogy a munka végén vagyunk. Ellenkezőleg. Még csak most kezdtük el, és ha mindannyian jól dolgozunk, az Isten új és újabb feladatokkal áld meg minket. Kérjük imádságban ezt az áldást új lelkipásztoraink és az egész gyülekezet életére!

Kovácsné Lukács Eszter

Reformációi családi nap Zuglóban

*... Bennünk lobbanjon újra fel a Láng,
a szent Láng, ami őseinkben égett,
mitől sok fásult szív tüzet fogott
s áldozva szolgálták a hazát s népet,
szerények, tiszták voltak, s boldogok.*

*Itt az idő, hogy a lélek vezessen
s azt tegyük, mit az Úr ma ránk kiró:
nékünk kell újjászületniünk, úgy lesz csak
majd református reformáció!*

*(Bódás János:
Református reformáció, részlet)*

Az iskolás hittanra, katekéztetésre és ifjúsági bibliaórára járó gyermekek és családtagjaik népesítették be gyülekezeti házunkat 2009. november 7-én. Reformációi Családi Napra érkeztek.

Lelkipásztoraink szeretetteljes üdvözlése után máris „kopogtattunk”: így jeleztük és énekeltek, hogy ez egy olyan kivételes nap, amikor a szívünkön zörgető Jézus ajtónyitásra vár. A „kopogtató dal” a nap folyamán még megannyi más, kedves új, lelki ének követte. És hamar kiderült, hogy nemcsak a Tiszteletes néni szeret énekelni...

Az éneklés mellett az iskolamentes napon egy kis tanulásra is sor került. A gazdag ifjú kérdése nyomán: „Jó Mester, mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?” (Mk. 10:17) a Reformáció örökségével ismerkedhet-

tünk dr. Nagy Gábor István presbiter segítségével. S hogy az izgalom se maradjon el, az előadást egy jóízű és tanulságos vetélkedő követte, amibe még a felnőttek is önként beszálltak.

Délben a gyülekezet ügyes kezű asszonyai ízletes ebéddel szolgáltak. A finom falatok után jólesett egy kis kinti mozgás. A Jóistentől szép időt is kaptunk, pedig szélre és fagyra számítottunk.

A hatalmas parókiaudvarról csak a filmvetítés híre tudta becsalogatni a vidám gyerekcsapatot. Dániel történetét láttuk. Sőt, nemcsak láttuk, hanem el is játszottuk! Minden gyerek választhatott magának szerepet, és Orbán Tamásné irányításával olyan fergeteges jelmezes Dániel-történet kerekedett, hogy azt egyhamar nem fogjuk elfelejteni!

A délután kézműves foglalkozással zárult: a legkisebbek a látott és bemutatott történet angyalkáit és oroszlánjait készítették el, a nagyobbak üvegfestéssel foglalkoztak, a fiatalok pedig a keresztyén jelképeket készítették el egy-egy természetképben.

Amíg a gyermekek ügyeskedtek, a felnőttek sem tétlenkedtek. Lelkipásztoraink lelki beszélgetésre hívták őket. A reggel még idegen, délutánra pedig testvérekké formálódó csoport egy áldott igei biztatást kapott: „Ne félj, mert megváltottalak,

neveden szólítottalak, enyém vagy” (Ézs. 40:1).

Azt éreztük mindnyájan, hogy nemcsak egy gyülekezeti napot kaptunk ajándékba, hanem a legtöbbit: a megváltó szeretetet melegségét. Ez volt ott a kicsik mosolyában, és ez hatotta át a szülők szavait is. Legyen áldott az Úr, hogy Tőle semmi és senki el nem szakíthat; mert kicsik és nagyok: kegyelméből mindnyájan az Övéi lehetünk.

Egyedül Istené a Dicsőség!

Gárdonyi Géza: Fel nagy örömré!

*Fel nagy örömré! Ma született,
Aki után a Föld epedett.
Mária karján égi a fény,
Isteni kisedd Szűznek ölen.
Egyszerű pásztor, jöjj közelebb,
Nézd csak örömmel Istenedet.
Nem ragyogó fény közt nyugoszik,
Bársonyos ágya nincs neki itt.
Csak ez a szalma, koldusi hely,
Rá meleget a marha lehel.
Egyszerű pásztor, térdeden állj!
Mert ez az égi s földi király.
Glória zeng Bethlehem mezején,
Éjet elűzi mennyei fény,
Angyali rendek hirdetik Őt,
Az egyedül szent Üdvezítőt.
Egyszerű pásztor, arcra borulj,
Lélekben éledj és megújulj!*

Beszámoló az adventi gyülekezeti hétvégéről Mátraházán

(2009. december 4-5-6.)

A közös „Fővezér” gyermekei testvérként indulhattak útnak december 4-én, amikor három generáció (összesen 75 fő) töltött együtt Mátraházán egy hosszú hétvégét, élvezhette az Ige fényét, egymás közelségét, a kikapcsolódást, játékot.

Megérkezéskor – egyéni utazás után – jólesett az üdülő vezetőjének, Farkasné Márkus Éva lelkipásztornak és munkatársainak kedvessége, előzékenysége, gondoskodása, amelyet ottlétünk alatt végig élvezhettünk.

Szöke János nagytiszteletű úr köszöntötte az egybegyűlteket: „Lelkem az Úrra vár, mert bízom az Ő ígéréteiben”. Szöke Noémi nagytiszteletű asszony tájékoztatott az általános tudnivalókról, majd Kovács Mihály esperes úr imádsággal zárta a bevezetőt. Vacsora után kezdődött dr. Fekete Károly teológiai prof. úr evangelizációja „Sorsfordító küldetés – megtisztító Szentséges” címmel, (Ézs. 6:1-8; énekek: 65, 241, 500). Az Adventus Domini szó szerint az Úr eljövele, míg nálunk az advent inkább várakozást jelent, ennek aktív felkészülésnek kell lennie. Változásra, tisztulásra, megszentelődésre van szükségünk. Az embernek elmúlás a vége, de Isten nem mérhető mércével bír. Bármi történik, Isten uralkodik felettünk: Soli Deo Gloria. A hívőnek kinyílik az ég. Isten nem elpusztít, hanem megtisztít. Fájdalmas a parázs, de a megtisztulás után megbízatást, küldetést kapunk.

A szombat reggeli napi Ige olvasására nagytiszteletű asszony vezetésével gyűltünk össze, majd újra professzor úr evangelizációja következett: „Sorsfordító válságkezelés – szárnyra kelt reménység” (Ézs. 40:25-31; énekek: 256, 264). A vigasztalás prófétájának környezetében négy hangot érezhetünk. Az első közösségi panaszdal, a reménytelenség sorsanalízise. A „babilonizálódás”, a lélek elsivatagosodása hozta a reménytelenséget. A második a magabizó reménység, önhittség, amely megfáradást eredményez. A harmadik, hogy felidézük az örökkévaló, teremtő Isten képét, Ő szünteti meg az eddigi hangokat, erőt, sasszárnyakat ad a megfáradottnak.

Orientációs bázis: a Kereszt felé kell fordulnunk! A negyedik a reménység sorsanalízise felülről, a bizalom magaslátáról, madártávlatból keletkezik. Így töri össze Gedeon a bálványokat, Saul páncélját levette Dávid így győzi le Góliátot.

Ezután kiscsoportos beszélgetés következett, amelyet Kovács Mihály, Sági István és Szöke Noémi lelkipásztorok vezettek. Ebéd után szabadfoglalkozás volt: séta, játék, pihenés, kinek-kinek kedve szerint.

Vacsora után professzor úr evangelizációjának harmadik részére került sor: a „Sorsfordító útvonal – üdvös lépésváltás” következett (Ézs. 43:16-21; énekek: 312, 301).

A középkori és mai arcképbábrázolások közötti különbség szembeűnő. A középkori alkotásokban a tekintet messzire irányul, az örökkévalóság határát fűrkészi. A mai arcképeken a tekintet csak néhány méterre, lefelé néz. Elveszett a távlat ábrázolása. Mindkettő irreális. A prófétai látás különleges adottság. Van üdvös emlékezés és kóros múltbanzés. Nem csontosodhatunk a múltba. Sokszor rosszra, rosszul, rosszkor emlékezünk. A múltidézés nem pótolja a jövőbe tekintést. Csak a jászolig látni nem elég, el kell jutni a várva várt találkozásig. Jézus velem vándorol és utat készít. Csodaváró lelkületre van szükségünk, el kell hinnünk, hogy Istennél minden lehetséges. Várnunk kell a feltámadásra, haladni Feléje. Az igei sakálók és struccok példája azt mutatja, hogy a halál és az élet vetélkedik, de Istennél mindig az élet győz. Ne a múlttal törődünk, hanem a mindig újat hozó Úrra nézzünk. Jézus Krisztus új szövetséget adott. Az új tartalomhoz kell szabni az új formát, az örökérvényűt kell megtartani. Külső-belső reformációra érett a mi korszakunk: Isten előkészítette az újat, meg kell újulnunk.

Professzor úr Kálvin mintájára az Úri Imához írt parafrázisokkal imádkozott, azaz a jézusi gondolatokat saját szavaival fűzte össze.

Azután jött a gyülekezeti Mikulás a kicsikhez. Nagyon kedves, hangulatos

este kerekedett. Utána fórum, gyülekezetünk életével kapcsolatos kérdések, közös válaszkeresés következett.

Vasárnap a napi Igét nagytiszteletű úr magyarázta, majd reggeli után az evangelizáció negyedik részét hallgattuk professzor úr magas színvonalú, hittel teli előadásában: „Sorsfordító Úr – sorsvállaló ember” (Tit. 2:11-16; Ézs. 43:16-21; 126. zsoltár). A 126. zsoltár zarándokének, az Ószövetség Magnificatja. A sorsfordító Isten az első lépést maga teszi: jóra fordítja, felemeli népe sorsát. A személyek életét helyreállítja, kiegyenlíti, kialakítja az újrakezdés starthelyzetét. Isten adja a megoldást, a síró gyermek-Jézustól a kiteljesedésig, amikor minden a helyére kerül, amikor majd minden könny letörlődik. Isten várja a sorsvállaló embert. A bátortalan, a félhitű kockára teszi a nagy fordulat teljességét. Öntudatra kell ébrednünk, kérni kell, hogy Isten fordítsa jóra, változtassa meg életünket, hogy el tudjunk indulni. Merjünk szabadulni magunktól! Jöjjön szembe velünk Isten, s akkor hatalmas dolgokat tesz az Úr velünk. Személyesen kell ezt megélnünk, személyes fordulatra van szükség.

Minden felnőtt programmal párhuzamosan külön foglalkozás volt a gyerekeknek. Éneklés, játék, tanítás, barátkcsolás. Szöke Noémi nagytiszteletű asszony és Gerhátné Arday Ágnes daloskönyvet állított össze erre a pár napra. A szép kivitel Hős Levente munkáját dicséri. Köszönet a gyerekmunkásoknak! Nagytiszteletű asszony, Gerhátné Arday Ágnes, Hősné Buda Ágnes, Kovácsné Lukács Eszter, Kolhebné Götz P. Edina sokat dolgozott, hogy a gyerekeknek is maradandó legyen az élmény.

Két gyönyörű szavalatot is hallhattunk Szőnyiné Icutól. Köszönjük.

Újabb kiscsoportos beszélgetés következett, ebéd, majd irány haza!

Hálások vagyunk Urunknak ezekért a napokért. Köszönet lelkipásztorainknak és mindenkinek, aki eljött, aki szervezett, aki szolgált, aki itthon és ott imádkozott, hogy áldásos legyen az adventi gyülekezeti hétvége!

Ené

A csonkig égő gyertya

Közeledik ismét az advent, a karácsony. Ezt a történetet még a nagyszüleimtől hallottam, amit most szeretnék veletek megosztani.

Az 1800-as évek végén vagyunk. Egy Komárom melletti kis településen járunk. Már megjelentek a gyárak, egy új réteg is alakult: a munkásosztály. A pénzügyi különbségek még megvoltak, de már lazultak. Az emberek kezdtek egyenjogúvá válni. Ebben a kisvárosban élt egy gazdag család. Nem is illettek erre a környékre, hiszen itt csak szegények, parasztlaktak, de nem tudni miért, itt éltek. Az apa egy gyárnak volt az igazgatója, az anya pedig egy nemesi családból származott. Született két gyerekük: Márk és Eleonóra. A fiú még csak tizenegy esztendő volt, így elemi iskolába járt. Nóri már leánygimnáziumban tanult. Márkot szoros baráti kapcsolat fűzte egy szegény gyerekhez, Péterhez. Péter családja a munkásosztályból került ki. A családfő gyári munkásként dolgozott Nádori úr üzemében. Kemény munkával kereste meg a betevő falatot. Felesége háztartásbeliként szolgált. A két fiú a helyi elemi iskolába járt, amit Miklós tanár úr saját két kezével épített. Magányos, csendes, becsületes embernek ismerték. Szigorú, de igazságos volt. Gyűlölte a gonoszszágot, csalást, lopást, azonban a szorgalmat, jóságot, jószívűséget nagyra értékelte. Művészkedvelő hírében is állt. Ő tanította a számtant, mértant, olvasást, írást, németet.

Péter éles eszével kitűnt a többiek közül. Mindig ő lett kész leghamarabb, ezért is irigyelte őt Márk. Az órák után gyakran kimentek rúgni a bőrt a grundra. Ebben viszont a kis gazdag volt verhetetlen. Hamar vége lett a szép, késő, őszi napsütötte időnek. Már november végén leesett a hó. Előkerültek a szekrények mélyéből a kabátok, pulóverek, cipők, már aki megengedhette magának, hiszen ezek a ruhadarabok rengeteg pénzbe kerültek! Márk ebben az ítéletidőben egy vastag szörmebundában és egy hótaposóban ment iskolába. Amikor beért, nagyon kellemetlenül érezte magát: nemcsak kis barátja jött mezítlábasan és vékony ingben, hanem a többiek is.

Az órák után Péter hirtelen megszólította:

– Nem szeretnél eljönni hozzánk elcsendesedni az első heti advent alkalmából?

– Hát nem is tudom – válaszolta Márk. – Nekem már haza kéne mennem. Tulajdonképpen ez az Advent miről szól?

– A várakozásról. Arról, hogy Jézus Krisztus egyszer ismét eljön a földre. Na, hogy döntöttél? Velem jössz?

Márk összezavarodott. Nemcsak most hallott a karácsonyról, de neki ez az ünnep másról szólt. Nem a szeretetről és boldogságról, inkább az ajándékokról és a vigadózásról.

Egy szegény viskóba léptek be. Ilyen helyen a gazdag fiú még sosem járt. Meglepett. Ezek az emberek nélkülöznek, éheznek, fáznak, mégis örülnek, énekelnek, várják a Megváltót. Jól érezte magát. A lelke vágyódott, így a következő heti péntek délutánt is itt töltötte.

Az apának otthon feltűnt a fiú többszöri távolmaradása. Egy hideg decemberi napon nekiszegezte a kérdést:

– Mostanában hova járkálsz? Nem vagy itthon. Szeretném tudni a választ.

– Pétereknél adventet ünnepeltem.

– Kicsodáéknál? Annál a szegény fami-

liánál? Adventezni?! Teljesen elrontanak! Ne ilyen butaságokkal tömd a fejed! Inkább törődnél a földrajzzal! Adok én neked! Ha még egyszer találkozol velem, nem állok jót magamért! Eltiltalak tőle!

A fiú az indulattól nem tudott szóhoz jutni. Megint ez a pénz! Mindent ez irányít? Fájó szívvel vette tudomásul, hogy többet nem lehet Péterrel, nem játszhatnak együtt, de beletörődött. Az évek lassan begyógyították a sebet.

Egy idő múlva feltűnt neki, hogy Péter hiányzik az iskolából. Miklós tanár urat kérdezte a fiúról, aki azt válaszolta neki, hogy Péter beteg. Egy borongós, őszi napon megtudta, hogy elköltözött erről a világról, meghalt tüdőgyulladásban. Még aznap kiment a temetőbe a sírjához. Csak úgy záporoztak a könnyei. Egy szép gyertyát is meggyújtott, ami csonkig leégett, amíg gondolkodott.

Abban a pillanatban változott meg, lett más ember. Egy életre megtanulta, hogy a pénz nem számít, hiszen pénzen nem lehet megvenni sem barátságot, sem boldogságot. Hiszen azok sokkal többet érnek a drágaköveknél.

Szőnyi Laura

Rejtvény

Karácsonyi versrakosgató

Az alábbi meghatározások alapján egy-egy szót, vagy szókapcsolatot kell kitalálni. NAGYON FONTOS, hogy a meghatározásokban használt ragot vagy jelet a megfejtendő szóban (vagy szókapcsolatban) is használni kell! Könnyítésül megadjuk a kitalálandó szavak magánhangzóit. A megfejtett szavakat (szókapcsolatokat) összeolvasva Árvai Emil Karácsonyi gyermekvers c. költeményének második versszakát kapjuk.

A megfejtéseket **2010. február 7-ig** kérjük bedobni az Örömmondó-ládába, vagy eljuttatni a szerkesztőkhöz. *Kellemes szórakozást kívánunk!*

**egyetlen alkalommal
az Atya egyszülöttje (2 szó)
földi halandónak
ruhát vett fel
pompás, remek
égi honból
erre a világra (2 szó)
jött lakni, élni
uralkodói
öltözetét
értünk, számunkra
lehúzta, lerakta
emberfeletti
létét, valóját
számunkra, nekünk
lepakolta, lerakta**

E _ _ _ _ E _
I _ _ E _ _ IA
E _ _ E _ _ E _
Ö _ _ Ö _ _ Ö _ _ ,
_ _ O _ Á _
_ E _ _ O _ _ _ Á _ _ Ó _
E _ _ Ö _ _ _ E
_ Ö _ _ Ö _ _ Ö _ _ :
_ I _ Á _ _ I
_ U _ Á _ Á _
_ IA _ _ U _ _
_ E _ E _ _ E,
I _ _ E _ I
É _ E _ É _
É _ E _ _ Ü _ _
_ E _ E _ _ E...

Hírek, események

Isten kegyelméből ideai hitmélyítő gyülekezeti csendes hetünket augusztus 10–15-e között, Balatonfenyvesen tartottuk. Heti Igetémánk a 2. Korinthusi levél 1. részének 3. és 4. verse volt. Meghívott előadóink a szolgálat szükségességében erősítették a résztvevőket úgy, hogy együtt kerestünk választ arra a kérdésre, hogy mit jelent Vigasztalva vigasztalódnunk. Lelkipásztoraink a Jelenések könyve hét levele alapján tartottak napi evangélicációs alkalmakat.

Augusztus óta vasárnaponként, a 10 órás felnőtt istentisztelet ideje alatt az iskolások mellett az óvodásoknak is külön gyermek-istentiszteleti foglalkozásokat szervezünk. Szeptembertől az óvodákban is megindult a hitoktatás.

Szeptember elején elkezdjük gyülekezeti nyilvántartásunk számítógépes adatfeldolgozását. A Lelkeszi Hivatalban rendelkezésre álló adatlapon a konfirmált, 18. életévüket betöltött testvérek továbbra is kérhetik felvételüket egyházközségünk nyilvántartásába. Az évenként megújított egyháztagság feltétele a nevesített tetszés szerinti adomány befizetése, amit úgyszintén a Lelkeszi Hivatalban lehet megtenni.

Októberben az idén konfirmált fiatalokkal újraindult az IFI. Péntekenként, 18 órától a Szentírás alapján együtt keressük válaszokat a serdülő fiatalokat foglalkoztató kérdésekre. A közös játék, a kötetlen beszélgetés, vagy éppen a bibliai filmek megtekintése a péntek esti alkalmak elmaradhatatlan része. Tavaszra közös kirándulásokat, templomkerti bográcspartit tervezünk. Nagyon sok szeretettel várjuk azokat a fiatalokat, akik szívesen csatlakoznának maroknyi csapatunkhoz!

A Magyar Református Szeretetszolgálat október 3-án megrendezésre került SZERETETHÍD elnevezésű, önkénteseket toborzó országos programjához gyülekezetünk is csatlakozott egy szolgáló csoporttal. Lelkes asszonytestvéreink a Budapesti Bethesda Kórházban ágynemű és kórházi ruhajavításban nyújtottak segítséget.

Október 14-e óta templomunk harangja megszólal délben. A jövőben mi is naponta így szeretnénk emlékezni a nándorfehérvári eseményekre.

Október 17-én elvégeztük templomkertünk őszi rendbetételét, és elkezdjük parókiakertünk parkosítását. Örömmel számolunk be arról, hogy a tenni vágyók szép számmal vették ki részüket a munkából, nekik is, illetve a kertrendezés céljára adakozóknak ezúton mondunk köszönetet! Az elkezdett munkát tavasszal szeretnénk folytatni.

Október 31-én, a Reformáció Emlékünnepén az evangélikus gyülekezet tagjaival együtt, gyülekezetünk templomában ökumenikus istentiszteletet tartottunk. Az úrvacsorás istentiszteleten gyülekezetünk új énekkara is szolgált.

November 7-én, szombaton reformációi családi napot rendeztünk az iskolás hittanra, kateoktatásra, illetve ifjúsági körbe

járó fiataljaink és családtagjaik számára. Segítőinkkel együtt 80-an voltunk! Köszönjük mindazok igyekezetét, akik az alkalom lebonyolításában segítségünkre voltak!

November eleje óta heti 5-6 alkalommal folyik gyülekezetünkben felnőtt konfirmációi előkészítés. A foglalkozások személyre szabottak. Lelkipásztoraink mindenkivel egyénileg foglalkoznak. A felnőtt hitvallás és fogadástételre – reményeink szerint – az adventi időszak végén kerül majd sor.

November 22-én újraindult Házaskörünk. Vasárnap délutáni alkalmainkon az érdeklődő házaspárokkal egy-egy bibliai család élete nyomán a személyes és a családi élet kérdéseire a lelkész házaspárral együtt igyekeznek választ találni. A fiatal házaspárok mellett külön szeretettel hívogatjuk az idősebb párokat is, várjuk, hogy megosszák velünk bölcsességüket, tapasztalataikat.

December 4-6-a között adventi gyülekezeti hétvégén voltunk Mátraházán, mintegy nyolcvanan. Az evangélicációs szolgálatokat dr. Fekete Károly, a Debreceni Református Hittudományi Egyetem professzora végezte. A hallottakat, s a napi Ige üzenetét kiscsoportos és személyes beszélgetésekben igyekeztünk feldolgozni. Lehetőség volt gyülekezetünk múltbeli kérdéseinek megvitatására, és a jövőbe vetett reménységünk erősítésére is. A legkisebbek Keresztelő János születéstörténetével ismerkedtek, és mindenki öröme még a gyülekezeti Mikulás is megérkezett az Üdülőbe.

Állandó alkalmaink

Hétfő	–
Kedd	17.00 Bibliaóra
Szerda	16.00–18.00 Lelkigondozás
Csütörtök	17.30 Imaközösség 18.00 Istentisztelet a gyülekezeti teremben
Péntek	16.30-18.00 Konfirmációi előkészítő 18.00 Ifjúsági Bibliaóra
Vasárnap	8.00 Istentisztelet a gyülekezeti teremben 9.00 Énekkar 10.00 Istentisztelet a templomban, Gyermekistentisztelet a gyülekezeti teremben

Új alkalom

December 24-én 14.30-kor családi Istentiszteletet tartunk.

ÖRÖMMONDÓ

A ZUGLÓI REFORMÁTUS GYÜLEKEZET LAPJA

Megjelenik 500 példányban

Kiadja: Budapest-Zuglói Református Egyházközség

1149 Budapest, Limanova tér 9–11. Tel.: 251-3447

Felelős szerkesztő: Hős Levente

Felelős kiadó: Szőke János

A szerkesztőbizottság tagjai:

Szőke Noémi, Clement Anita, Szűcsné Aczél Júlia

Tördelő: Schmidt Péter

Készült a Közdok Kft. nyomdaüzemében, Budapesten